

Súd: Okresný súd Košice I
Spisová značka: 19C/268/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7112224753
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 02. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zuzana Stolárová
ECLI: ECLI:SK:OSKE1:2016:7112224753.6

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Košice I sudkyňou JUDr. Zuzanou Stolárovou v právnej veci žalobcu: POHOTOVOŠŤ, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, zastúpeného advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko s.r.o., so sídlom v Bratislave, Grösslingova 4, proti žalovanej: Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Župné námestie 13, v konaní o náhradu škody a nemajetkovej ujmy, takto

rozhodol:

Konanie o návrhoch žalobcu na prerušenie konania zo dňa 29.01.2016 **z a s t a v u j e .**

Žalobu v celom rozsahu **z a m i e t a .**

Žalovanému náhradu trov konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

Žalobca sa žalobou došlou súdu dňa 27.09.2012 domáhal voči žalovanému zaplata sumy 125 EUR titulom majetkovej škody a sumy 330 EUR titulom nemajetkovej ujmy, náhrady trov konania, v súvislosti so zodpovednosťou štátu podľa zákona č. 514/2003 Z.z. v znení neskorších zmien a predpisov. Predmetnej žalobe bola pridelená sp. zn. 19C/268/2012.

Žalobca sa žalobou došlou súdu dňa 27.09.2012 domáhal voči žalovanému zaplata sumy 125 EUR titulom majetkovej škody a sumy 330 EUR titulom nemajetkovej ujmy, náhrady trov konania, v súvislosti so zodpovednosťou štátu podľa zákona č. 514/2003 Z.z. v znení neskorších zmien a predpisov. Predmetnej žalobe bola pridelená sp. zn. 19C/269/2012.

Žalobca sa žalobou došlou súdu dňa 27.09.2012 domáhal voči žalovanému zaplata sumy 125 EUR titulom majetkovej škody a sumy 321 EUR titulom nemajetkovej ujmy, náhrady trov konania, v súvislosti so zodpovednosťou štátu podľa zákona č. 514/2003 Z.z. v znení neskorších zmien a predpisov. Predmetnej žalobe bola pridelená sp. zn. 19C/276/2012.

Žalobca sa žalobou došlou súdu dňa 27.09.2012 domáhal voči žalovanému zaplata sumy 125 EUR titulom majetkovej škody a sumy 495 EUR titulom nemajetkovej ujmy, náhrady trov konania, v súvislosti so zodpovednosťou štátu podľa zákona č. 514/2003 Z.z. v znení neskorších zmien a predpisov. Predmetnej žalobe bola pridelená sp. zn. 19C/277/2012.

Uznesením tunajšieho súdu zo dňa 08.10.2012, č. k. 19C/268/2012-7, súd konania vedené pod sp. zn. 19C/268/2012, 19C/269/2012, 19C/276/2012 a 19C/277/2012 spojil na spoločné konanie vedené na tunajšom súde tak, že tieto konania sa budú ďalej viesť pod sp. zn. 19C/268/2012.

Žalovaný žiadal žalobu zamietnuť. Súčasne si uplatnil náhradu trov konania.

Súd vo veci vykonal dokazovanie a zistil nasledovný skutkový stav veci:

V žalobe (konanie pôvodne vedené pod sp. zn. 19C/268/2012) žalobca uviedol, že žalobca ako oprávnený subjekt (veriteľ zo Zmluvy o úvere č. 9340056) navrhol podľa Exekučného poriadku vykonať exekúciu vo vzťahu k pohľadávke, ktorá vznikla neplnením záväzku z predmetnej zmluvy o úvere dlžníkom E. P., A.. XX.XX.XXXX s tým, že po prijatí návrhu na vykonanie exekúcie súdny exekútor pridelil v exekučnej veci č. Ex 10818/2008. Exekútor po tom, čo predložil návrh miestne a vecne príslušnému okresnému súdu a požiadal o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, exekučný súd napriek tomu, že vec ním prejednaná nevykazovala prvky nadmernej právnej zložitosti a nevyžadovala si takú spoluprácu s účastníkmi konania, ktorá by mohla mať svojou komplexnosťou podstatný vplyv na čas potrebný k posúdeniu a rozhodnutiu, rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie až dňa 26.01.2009 a to rozhodnutím o poverení. K rozhodnutiu o poverení tak došlo po uplynutí zákonom stanovenej doby (omeškanie viac ako 6 mesiacov). Exekučný súd tak nevydal rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote, resp. v primeranom čase a bez zbytočných prieťahov, pričom nečinnosť okresného súdu nie je ničím ospravedliteľná, na základe čoho si žalobca z dôvodu takéhoto postupu exekučného súdu uplatňuje náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy tak, že žalobcovi vznikla majetková škoda v celkovej výške 125 EUR predstavujúca náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s jeho činnosťou uskutočňovanou vo veci správy a vymáhania pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a rozhodnutím o nej a tiež náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch vo výške 330 Eur vypočítanú ako alikvotný pomer 55 Eur za každý mesiac omeškania v činnosti ex. súdu za celých 6 mesiacov z dôvodu, že samotné konštatovanie porušenia práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a práva na spravodlivý súdny proces zaručeného článkom 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom.

V žalobe (konanie pôvodne vedené pod sp. zn. 19C/269/2012) žalobca uviedol, že žalobca ako oprávnený subjekt (veriteľ zo Zmluvy o úvere č. 9450005) navrhol podľa Exekučného poriadku vykonať exekúciu vo vzťahu k pohľadávke, ktorá vznikla neplnením záväzku z predmetnej zmluvy o úvere dlžníkom A. O., A.. XX.XX.XXXX, s tým, že po prijatí návrhu na vykonanie exekúcie súdny exekútor pridelil v exekučnej veci č. Ex 6779/2010. Exekútor po tom, čo predložil návrh miestne a vecne príslušnému okresnému súdu a požiadal o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, exekučný súd napriek tomu, že vec ním prejednaná nevykazovala prvky nadmernej právnej zložitosti a nevyžadovala si takú spoluprácu s účastníkmi konania, ktorá by mohla mať svojou komplexnosťou podstatný vplyv na čas potrebný k posúdeniu a rozhodnutiu, rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie až dňa 28.10.2010 a to rozhodnutím o poverení. K rozhodnutiu o poverení tak došlo po uplynutí zákonom stanovenej doby (omeškanie viac ako 6 mesiacov). Exekučný súd tak nevydal rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote, resp. v primeranom čase a bez zbytočných prieťahov, pričom nečinnosť okresného súdu nie je ničím ospravedliteľná, na základe čoho si žalobca z dôvodu takéhoto postupu exekučného súdu uplatňuje náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy tak, že žalobcovi vznikla majetková škoda v celkovej výške 125 EUR predstavujúca náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s jeho činnosťou uskutočňovanou vo veci správy a vymáhania pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a rozhodnutím o nej a tiež náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch vo výške 330 EUR vypočítanú ako alikvotný pomer 55 EUR za každý mesiac omeškania v činnosti ex. súdu za celých 6 mesiacov z dôvodu, že samotné konštatovanie porušenia práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a práva na spravodlivý súdny proces zaručeného článkom 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom.

V žalobe (konanie pôvodne vedené pod sp. zn. 19C/276/2012) žalobca uviedol, že žalobca ako oprávnený subjekt (veriteľ zo Zmluvy o úvere č. 9010967) navrhol podľa Exekučného poriadku vykonať exekúciu vo vzťahu k pohľadávke, ktorá vznikla neplnením záväzku z predmetnej zmluvy o úvere dlžníkom Sasák Radomír, nar. 17.01.1980, s tým, že po prijatí návrhu na vykonanie exekúcie súdny exekútor pridelil v exekučnej veci č. Ex 10120/2008. Exekútor po tom, čo predložil návrh miestne a vecne príslušnému okresnému súdu a požiadal o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, exekučný súd

napriek tomu, že vec ním prejednaná nevykazovala prvky nadmernej právnej zložitosti a nevyžadovala si takú spoluprácu s účastníkmi konania, ktorá by mohla mať svojou komplexnosťou podstatný vplyv na čas potrebný k posúdeniu a rozhodnutiu, rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie až dňa 09.12.2008 a to rozhodnutím o poverení. K rozhodnutiu o poverení tak došlo po uplynutí zákonom stanovenej doby (omeškanie viac ako 6 mesiacov). Exekučný súd tak nevydal rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote, resp. v primeranom čase a bez zbytočných prieťahov, pričom nečinnosť okresného súdu nie je ničím ospravedliteľná, na základe čoho si žalobca z dôvodu takéhoto postupu exekučného súdu uplatňuje náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy tak, že žalobcovi vznikla majetková škoda v celkovej výške 125 EUR predstavujúca náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s jeho činnosťou uskutočňovanou vo veci správy a vymáhania pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a rozhodnutím o nej a tiež náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch vo výške 321 EUR vypočítanú ako alikvotný pomer 55,32 EUR za každý mesiac omeškania v činnosti ex. súdu za 174 dní z dôvodu, že samotné konštatovanie porušenia práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a práva na spravodlivý súdny proces zaručeného článkom 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom.

V žalobe (konanie pôvodne vedené pod sp. zn. 19C/277/2012) žalobca uviedol, že žalobca ako oprávnený subjekt (veriteľ zo Zmluvy o úvere č. 9041717) navrhol podľa Exekučného poriadku vykonať exekúciu vo vzťahu k pohľadávke, ktorá vznikla neplnením záväzku z predmetnej zmluvy o úvere dlžníkom K. O., s tým, že po prijatí návrhu na vykonanie exekúcie súdny exekútor prideliť v exekučnej veci č. Ex 7963/2010. Exekútor po tom, čo predložil návrh miestne a vecne príslušnému okresnému súdu a požiadal o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, exekučný súd napriek tomu, že vec ním prejednaná nevykazovala prvky nadmernej právnej zložitosti a nevyžadovala si takú spoluprácu s účastníkmi konania, ktorá by mohla mať svojou komplexnosťou podstatný vplyv na čas potrebný k posúdeniu a rozhodnutiu, rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie až dňa 9.8.2010 a to rozhodnutím o poverení. K rozhodnutiu o poverení tak došlo po uplynutí zákonom stanovenej doby (omeškanie viac ako 9 mesiacov). Exekučný súd tak nevydal rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote, resp. v primeranom čase a bez zbytočných prieťahov, pričom nečinnosť okresného súdu nie je ničím ospravedliteľná, na základe čoho si žalobca z dôvodu takéhoto postupu exekučného súdu uplatňuje náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy tak, že žalobcovi vznikla majetková škoda v celkovej výške 125 Eur predstavujúca náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s jeho činnosťou uskutočňovanou vo veci správy a vymáhania pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a rozhodnutím o nej a tiež náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch vo výške 495 EUR vypočítanú ako alikvotný pomer 55 Eur za každý mesiac omeškania v činnosti ex. súdu za celých 9 mesiacov z dôvodu, že samotné konštatovanie porušenia práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a práva na spravodlivý súdny proces zaručeného článkom 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom.

Žalovaný žiadal žalobu zamietnuť a to z viacerých dôvodov. Poukázal na to, že poškodený sa práva na náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci môže domáhať na súde až po uplynutí 6 mesiacov odo dňa prijatia jeho žiadosti a pokiaľ žalovanému prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody zo dňa 23.04.2012 boli doručené, žaloba nebola podaná po uplynutí 6 mesačnej lehoty, ale skôr a teda žalovaný má za to, že ide o predčasne uplatnený nárok na súde. Zdôraznil tiež, že napriek opakovaným výzvam na doplnenie žiadostí o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody žalobca neposkytol žiadnu súčinnosť a tým zmaril akúkoľvek možnosť predbežne nároky prerokovať. Poukázal na judikatúru Ústavného súdu SR sp. zn. I.ÚS 16/2002 z čoho vyvodil záver, že samotné nedodržanie zákonom stanovenej lehoty, neznamená automaticky prieťahy v konaní. V súvislosti s ustanovením § 9 ods. 2 Exekučného poriadku zdôraznil, že pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody spôsobenej prieťahmi je nevyhnutné, aby tieto boli konštatované vo výsledkoch vybavenia sťažnosti na prieťahy, žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prieťahy, z právoplatného rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia, ktoré má za následok prieťahy v súdnom konaní, právoplatného rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov alebo z právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, ktorým

Ústavný súd Slovenskej republiky konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných priehavov, pričom žalobca si vo vzťahu k predpokladom posúdenia existencie zbytočných priehavov v konaní nespĺnil ani povinnosť tvrdenia ani povinnosť ich preukázania a teda žalovaný nepovažuje existenciu priehavov v konaní za preukázanú. Tiež poukázal na to, že lehota 15 dní sa nevzťahuje na vydanie poverenia v prípade, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d). Okrem toho vzniesol námietku premlčania pri každom uplatnenom nároku, pri ktorom uplynula lehota 15 dní na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie pred dňom 23.4.2009. K vyčíslenej škode poukázal na tú skutočnosť, že žalobca v žalobách neuvádza, či predmetné vecné náklady predstavujú podľa § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. skutočnú škodu alebo ušlý zisk, a že požadovať paušálne sumy za spomínané veľmi všeobecne uvedené činnosti je nesprávne a znovu účelové. K nemajetkovej ujme zdôraznil, že náhradu nemajetkovej ujmy nepodložil žalobca akýmikoľvek reálnymi skutočnosťami, či rozumnou úvahou, pričom žalobca tiež opomína, že pri uplatňovaní nároku na náhradu nemajetkovej ujmy je potrebné preukázať, že konštatovanie porušenia práva nie je dostačujúcim zadosťučinením. Záverom poukázal na to, že žalobca nepreukázal podmienky vzniku zodpovednosti štátu za škodu, súlad postupu žalobcu s dobrými mravmi ako aj nedostatočnosť konštatovania porušenia práva.

Pred začatím pojednávania žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu vo svojich dvoch elektronických podaniach zo dňa 29.01.2016 podal dva návrhy na prerušenie konania:

1/ Návrh na prerušenie konania odôvodnil skutočnosťou, že pred Okresným súdom Prešov prebieha pod sp.zn. 7C/6/2010 konanie o náhradu škody pre porušenie práva Európskej únie, ktorého sa mal podľa žalobného návrhu dopustiť Okresný súd Prešov v exekučnom konaní na základe neprijateľnej rozhodcovskej doložky, pričom v danom konaní Okresný súd Prešov svojim uznesením zo dňa 07.10.2013 v súlade s ust. § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p. rozhodol o prerušení konania do rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie o prejudiciálnych otázkach, ktoré navrhla položiť žalovaná v prvom rade - Slovenská republika, zastúpená MS SR, pričom išlo o nasledovné prejudiciálne otázky:

1. Môže vzniknúť zodpovednosť členského štátu za porušenie komunitárneho práva pred tým, ako účastník konania využije všetky právne prostriedky prislúchajúce mu podľa právneho poriadku členského štátu v konaní o výkone rozhodnutia; vzhľadom na skutkový stav veci môže v tomto prípade vzniknúť táto zodpovednosť členského štátu pred samotným ukončením konania o výkon rozhodnutia a pred vyčerpaním možnosti žalobkyne požadovať vydanie bezdôvodného obohatenia?

2. V prípade, ak áno, je dostatočne jasným a závažným porušením komunitárneho práva konanie orgánu, ktoré opisuje žalobkyňa, vzhľadom na daný skutkový stav, najmä vzhľadom na jej absolútnu nečinnosť žalobkyne a vzhľadom na nevyčerpanie všetkých právnych prostriedkov nápravy umožnených právom členského štátu?

3. Ak ide v tomto prípade o dostatočne závažné porušenie komunitárneho práva, je žalobkyňou uplatňovaná suma škodou, za ktorú má zodpovedať členský štát, možno škodu v tomto poňatí stotožňovať s vymoženou pohľadávkou, ktorá je bezdôvodným obohatením?

4. Má vydanie bezdôvodného obohatenia, ako právny prostriedok nápravy, prednosť pred náhradou škody?

V tomto návrhu na prerušenie konania vyslovil názor, že zodpovedanie predmetných prejudiciálnych otázok v tomto konaní má zásadný význam, nakoľko pre vznik nároku na náhradu škody má fundamentálne význam posúdenie správnosti postupu exekučného súdu pri vydaní poverenia na výkon exekúcie na podklade exekučného titulu, ktorým bol právoplatný rozsudok rozhodcovského súdu. Súčasne priložil rozhodnutie - Uznesenie Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom č. k. 11C/355/2012-109 zo dňa 17.12.2014, ktorým súd konanie prerušil do právoplatného rozhodnutia o prejudiciálnych otázkach, ktoré navrhla predložiť Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti SR Súdnemu dvoru Európskej únie v konaní vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 7C/6/2010.

2/ Návrh na prerušenie konania odôvodnil podanou sťažnosťou na Ústavný súd SR podľa čl. 127 Ústavy SR, v konaní o ktorej sa rozhoduje o otázke, ktorú nie je súd v tomto konaní oprávnený riešiť a zároveň ide o konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, čím mal za to, že sú dané dôvody na prerušenie konania podľa ust. § 109 ods. 1 písm. b) O.s.p. a ust. § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p. K tomuto návrhu priložil sťažnosť na porušovanie základného práva zaručeného článkom 46 ods. 1 Ústavy SR ako aj základného práva na spravodlivý súdny proces zaručeného článkom 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd spojený s návrhom na odklad vykonateľnosti podľa ust. § 52 ods. 2 zákona č. 38/1993 Z.z. a to v súvislosti s porušovateľom základného práva Krajský súd v Košiciach sp.zn. 11NcC/85/2012 (OS KE I - 19C/268/2012). Ide pritom o sťažnosť, z ktorej nie je zrejmé, z ktorého dátumu pochádza.

Súd zistil, že o návrhoch s identickým skutkovým a právnym zdôvodnením a s identickým požadovaným petítom, súd rozhodol uznesením zo dňa 11.11.2015 č. k. 19C/268/2012-248 tak, že konanie na základe návrhu žalobcu na prerušenie konania zo dňa 21.05.2015 neprerušil.

Podľa § 159 ods. 3 O.s.p., len čo sa o veci právoplatne rozhodlo, nemôže sa prejednávať znova.

Podľa § 167 ods. 2 O.s.p., ak nie je ďalej ustanovené inak, použijú sa na uznesenie primerane ustanovenia o rozsudku.

Z uvedeného vyplýva, že pokiaľ žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu podal v predmetnom konaní identické návrhy na prerušenie konania s návrhmi zo dňa 21.05.2015 (ide o obsahovo identické návrhy, ibaže z iných dátumov), o ktorých už súd medzičasom právoplatne rozhodol, v danom prípade už existujúce právoplatné rozhodnutie o návrhoch na prerušenie konania tvorí prekážku právoplatne rozhodnutie veci, na základe čoho súd nepovažujúc tento dôvod za dôvod na odročenie pojednávania, o návrhoch na prerušenie konania zo dňa 29.1.2016 rozhodol tak, že konanie o týchto návrhoch zastavil (1. výrok rozsudku).

Z pripojeného exekučného spisu tunajšieho súdu sp. zn. 30Er/103/2009 súd zistil, že v predmetnej exekučnej veci návrh na vykonanie exekúcie podal oprávnený identický so žalobcom voči povinnej: E. P., A.. XX.XX.XXXX, pre vymoženie 6273 Sk s príslušenstvom, pričom v exekučnej veci bola exekútorským úradom súdneho exekútora U.. H. O. pridelená sp. zn. EX 10818/08. Žiadosťou o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie z 29.12.2008, došlou súdu dňa 12.01.2009, súdny exekútor U.. H. O. požiadal o udelenie poverenia v predmetnej exekučnej veci. Exekúcia sa mala vykonať na základe exekučného titulu - rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu zo dňa 02.09.2008, sp. zn. SR 08459/08, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 29.09.2008. V predmetnej exekučnej veci bola na Okresnom súde Košice I pridelená spisová značka 30Er/103/2009 a následne bolo vydané poverenie zo dňa 26.01.2009.

Z pripojeného exekučného spisu tunajšieho súdu sp. zn. 17Er/1411/2010 súd zistil, že v predmetnej exekučnej veci návrh na vykonanie exekúcie podal oprávnený identický so žalobcom voči povinnému: A. O.G., A.. XX.XX.XXXX, pre vymoženie 614 EUR s príslušenstvom, pričom v exekučnej veci bola exekútorským úradom súdneho exekútora U.. H. O. pridelená sp. zn. EX 6779/10. Žiadosťou o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zo 14.06.2010, došlou súdu dňa 16.07.2010, súdny exekútor JUDr. H. O. požiadal o udelenie poverenia v predmetnej exekučnej veci. Exekúcia sa mala vykonať na základe exekučného titulu - rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu zo dňa 18.01.2010, sp. zn. SR 22476/09, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 01.03.2010. V predmetnej exekučnej veci bola na Okresnom súde Košice I pridelená spisová značka 17Er/1411/2010; výzvou zo dňa 13.08.2010 bola spoločnosť Slovenské rozhodcovské a.s. vyzvaná na zaslanie rozhodcovského spisu SR 22476/09; súd vo veci vydal poverenie zo dňa 28.10.2010.

Z pripojeného exekučného spisu tunajšieho súdu sp. zn. 30Er/2284/2008 súd zistil, že v predmetnej exekučnej veci návrh na vykonanie exekúcie podal oprávnený identický so žalobcom voči povinnému: X. H.H., A.. XX.XX.XXXX, pre vymoženie 8800 Sk s príslušenstvom, pričom v exekučnej veci bola exekútorským úradom súdneho exekútora U.. H. O. pridelená sp. zn. EX 10120/08. Žiadosťou o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie z 12.11.2008, došlou súdu dňa 01.12.2008, súdny exekútor U.. H. O. požiadal o udelenie poverenia v predmetnej exekučnej veci. Exekúcia sa mala vykonať na základe exekučného titulu - rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu zo dňa 01.08.2008, sp. zn. SR 06763/08, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 02.09.2008. V predmetnej exekučnej veci bola na Okresnom súde Košice I pridelená spisová značka 30Er/2284/2008 a následne bolo vydané poverenie zo dňa 09.12.2008.

Z pripojeného exekučného spisu tunajšieho súdu sp. zn. 37Er/1411/2010 súd zistil, že v predmetnej exekučnej veci návrh na vykonanie exekúcie podal oprávnený identický so žalobcom voči povinnej: K. O.Í., A.. XX.XX.XXXX, pre vymoženie 988 EUR s príslušenstvom, pričom v exekučnej veci bola exekútorským úradom súdneho exekútora U.. H. O. pridelená sp. zn. EX 7963/2010. Žiadosťou o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zo 15.06.2010, došlou súdu dňa 16.07.2010, súdny exekútor U.. H. O. požiadal o udelenie poverenia v predmetnej exekučnej veci. Exekúcia sa mala vykonať na základe exekučného titulu - rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu zo dňa 8.4.2010, sp. zn.

SR 01792/10, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 26.04.2010. V predmetnej exekučnej veci bola na Okresnom súde Košice I pridelená spisová značka 37Er/1411/2010; súd vo veci vydal poverenie zo dňa 09.8.2010.

Podľa čl. 46 ods. 3 Ústavy SR, každý má právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom.

Podľa ust. § 1 zák. č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, tento zákon upravuje

- a) zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci,
- b) zodpovednosť obce a vyššieho územného celku (ďalej len "územná samospráva") za škodu spôsobenú orgánmi územnej samosprávy pri výkone samosprávy,
- c) predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody a právo na regresnú náhradu.

Podľa ust. § 2 zák. č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, na účely tohto zákona

- a) výkon verejnej moci je rozhodovanie a úradný postup orgánov verejnej moci o právach, právom chránených záujmoch a povinnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb,
- b) orgán verejnej moci je
  1. štátny orgán,
  2. orgán územnej samosprávy, verejnoprávna inštitúcia, orgán záujmovej samosprávy, fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorým zákon zveril výkon verejnej moci.

Podľa ust. § 3 ods. 1, ods. 2 citovaného zákona, štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci a) nezákonným rozhodnutím, b) nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo d) nesprávnym úradným postupom.

(2) Zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

Podľa ust. § 4 ods. 1 písm. a) bodu 1. citovaného zákona, vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, ak 1. škoda vznikla v dôsledku rozhodnutia vydaného súdom alebo ak škoda bola spôsobená nesprávnym úradným postupom súdu.

Podľa ust. § 9 ods. 1, ods. 2 citovaného zákona v znení účinnom do 31.12.2012,

(1) Štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prieskumy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

(2) Právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda.

Podľa ust. § 9 ods. 1, ods. 2 citovaného zákona v znení účinnom od 01.01.2013,

(1) Štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prieskumy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb; za nesprávny úradný postup sa nepovažuje postup alebo výsledok postupu Národnej rady Slovenskej republiky pri výkone jej pôsobnosti podľa čl. 86 písm. a) a d) Ústavy Slovenskej republiky a postup alebo výsledok postupu vlády Slovenskej republiky pri výkone jej pôsobnosti podľa čl. 119 písm. b) Ústavy Slovenskej republiky.

(2) Pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu súdu spočívajúceho v porušení povinnosti urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, v nečinnosti pri výkone verejnej moci alebo v zbytočných prieskumoch v konaní možno vychádzať len z výsledkov vybavenia sťažnosti na prieskumy, žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prieskumy, z právoplatného rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia, ktoré má za následok prieskumy v súdnom konaní, právoplatného rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieskumov alebo z právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, ktorým

Ústavný súd Slovenskej republiky konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov.

Podľa ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v znení ku dňu doručenia žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie Okresnému súdu Košice I, pokiaľ ide o 30Er 103/2009 a 30Er 2284/2008 (t.j. v znení do 31.05.2010), súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu. Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

Podľa ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v znení ku dňu doručenia žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie Okresnému súdu Košice I, pokiaľ ide o 17Er 1411/2010 a 37Er 1411/2010 (t.j. v znení do 31.05.2011), súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu, táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d). Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

Podľa ust. § 41 ods. 2 písm. c), písm. d) Exekučného poriadku v znení v znení do 31.05.2011, podľa tohto zákona možno vykonať exekúciu aj na podklade c) notárskych zápisníc, ktoré obsahujú právny záväzok a v ktorých je vyznačená oprávnená osoba a povinná osoba, právny dôvod, predmet a čas plnenia, ak povinná osoba v notárskej zápisnici s vykonateľnosťou súhlasila, d) vykonateľných rozhodnutí rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených.

Podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy SR, ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Z prevedeného dokazovania má súd preukázané, že predmetom konania je nárok uplatnený podľa zákona č. 514/2003 Z.z. v znení neskorších zmien a predpisov, pričom žalobcovi mala vzniknúť škoda v súvislosti s tvrdeným nesprávnym úradným postupom exekučného súdu, ktorý v konaní postupoval nesústredene a so zbytočnými prietahmi tak, že k vydaniu rozhodnutia o udelení poverenia na vykonanie exekúcie pristúpil až po veľmi dlhej dobe.

Uplatnená náhrada škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. v znení neskorších zmien a predpisov má svoj základ v článku 46 ods. 3 Ústavy SR. Podstata základného práva na náhradu škody podľa predmetného článku ústavy spočíva v oprávnení každého domáhať sa náhrady škody spôsobenej pri výkone verejnej moci. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola označenému právu, ktorého porušenia sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktoré tento článok ústavy o zákonom práve na náhradu škody vykonáva. Inými slovami, právo na náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci v zmysle čl. 46 ods. 3 Ústavy SR nie je absolútne, ale v záujme zaistenia právnej istoty podlieha zákonným obmedzeniam upravujúcim predpoklady na jej uplatnenie (citácia z odôvodnenia rozsudku Najvyššieho súdu SR zo dňa 29.04.2010 sp. zn. 5Cdo/171/2009).

Základnými predpokladmi zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci sú: 1/ existencia nezákonného rozhodnutia alebo nezákonného zatknutia, zadržania alebo iného pozbavenia osobnej slobody, rozhodnutia o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutia o väzbe, alebo nesprávny úradný postup, 2/ vznik škody a 3/ príčinná súvislosť medzi 1/ a 2/.

Napriek tomu, že pojem nesprávneho úradného postupu nie je v zákone výslovne definovaný, vychádza právna teória a súdna prax z toho, že ide o akúkoľvek činnosť spojenú s výkonom právomoci určitého štátneho orgánu, ak pri tomto výkone alebo v súvislosti s ním dôjde k porušeniu pravidiel stanovených právnymi normami štátneho orgánu alebo k porušeniu poriadku, ktorý vyplýva z povahy, funkcie alebo cieľov tejto činnosti. Pretože úradný postup spravidla nemožno v právnom predpise upraviť do najmenších podrobností, treba správnosť úradného postupu posudzovať aj z hľadiska účelu, k dosiahnutiu ktorého postup štátneho orgánu smeruje. K nesprávnemu úradnému postupu môže dôjsť tak

pri rozhodovacej činnosti štátneho orgánu, ako aj činnosti, pri ktorej nerozhoduje. Vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom predpokladá také prípady vzniku škôd, ktoré boli vyvolané inou činnosťou štátnych orgánov, než rozhodovacou (Rc 116/1999), najmä vady v spôsobe vedenia konania.

Právna úprava ustanovenia § 9 zákona 514/2003 Z.z. v znení účinnom do 31.12.2012 uvádza, že za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní a lebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb. Obdobným spôsobom táto právna úprava platí aj v súčasnosti (s účinnosťou od 01.01.2013).

V predmetnom prípade možno ustáliť, že nesprávny úradný postup mal spočívať v zbytočných prietahoch v konaní, a to pokiaľ ide o rozhodnutie o podanej žiadosti súdneho exekútora o vydanie poverenia v exekučnom konaní. Prevedeným dokazovaním súd zistil, že v exekučných konaniach vedených na tunajšom súde pod sp. zn. 30Er 103/2009 bola žiadosť o udelenie poverenia podaná 12.01.2009 a súd vydal poverenie dňa 26.01.2009 a pod sp. zn. 30Er 2284/2008 bola žiadosť o udelenie poverenia podaná 01.12.2008 a súd vydal poverenie dňa 09.12.2008, na základe čoho možno konštatovať, že súdy vydali poverenia v zákonom stanovenej lehote 15 dní (súd iba pripomína, že ohľadne týchto konaní platila právna úprava, podľa ktorej zákon nerozlišoval, o aký druh exekučného titulu išlo (ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v znení do 31.05.2010)).

Prevedeným dokazovaním súd ďalej zistil, že v exekučných konaniach vedených na tunajšom súde pod sp. zn. 17Er 1411/2010 bola žiadosť o udelenie poverenia podaná 16.07.2009 a súd vydal poverenie dňa 28.10.2010 a pod sp. zn. 37Er 1411/2010 bola žiadosť o udelenie poverenia podaná 16.07.2010 a súd vydal poverenie dňa 09.08.2010. Vzhľadom na znenie právnej úpravy ku dňu podania žiadosti o vydanie poverenia, ani v tomto prípade sa súd nezhoduje s tvrdením žalobcu o tom, že v danom prípade nesprávny úradný postup spočíval v porušení povinnosti súdu vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote, pretože podľa ust. § 44 ods. 2 Ex. poriadku v znení účinnom do 31.05.2011 povinnosť poveriť exekútora vykonaním exekúcie v lehote do 15 dní od doručenia žiadosti neplatila vo vzťahu k exekučným titulom podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d), t.j. lehota 15 dní sa neuplatnila v prípade, že exekučným titulom bol tiež rozhodcovský rozsudok (čo je prípad predmetných exekučných konaní).

Z vyššie uvedeného vyplýva, že súdy vo vzťahu k predmetným exekučným konaniam, pokiaľ išlo o ich povinnosť poveriť exekútora vykonaním exekúcie, ani v jednom prípade neporušili zákonom stanovenú lehotu 15 dní. Navyše, súd iba pripomína, že podľa ustálenej judikatúry Ústavného súdu SR (napr. sp. zn. I. ÚS 16/02) nedodržanie zákonom stanovenej lehoty sa nepovažuje automaticky za porušenie základného práva účastníka konania, pretože je potrebné zohľadniť všetky okolnosti prípadu. Zámerom zákonom stanovenej lehoty na vydanie poverenia v trvaní 15 dní bolo zefektívnenie exekučného konania a snaha dosiahnuť, aby poverenie na vykonanie exekúcie nebolo zdržiavané nečinnosťou exekučného súdu. Uvedená lehota je pre súd záväzná len do tej miery, ak by jej nedodržanie mohlo byť označované za zbytočný prietah. Táto lehota bola ideálnou predstavou zákonodarcu o dobe potrebnej na to, aby sa poverenie mohlo vydať. Primeraná rýchlosť konania je jednou z podmienok spravodlivého procesu v širšom zmysle slova. Príliš dlhé konanie ohrozuje jeho účinnosť, pomalá spravodlivosť je považovaná za odmietnutú spravodlivosť. Rýchlosť však neznamená prenáhlenosť. Konanie musí byť čo najrýchlejšie ale tak, aby tým neutrpela jeho kvalita. Nesmie ísť na úkor riadneho výkonu spravodlivosti a rešpektovania ostatných základných princípov konania (rozhodnutie ESLP vo veci Neumeister v. Rakúsko z 27. decembra 1968). V rozhodnutí vo veci Bodaerdd v. Belgicko z 22. októbra 1992 ESLP uviedol, že čl. 6 Dohovoru o ľudských právach predpisuje rýchlosť súdneho konania, ale súčasne zakotvuje všeobecnejší princíp riadneho výkonu spravodlivosti (Dohovor taktiež ráta s tým, že konanie sa nemá príliš unáhliť). Výklad jednotlivých právnych predpisov nesmie byť formalistický, má byť ústavne konformný, eurokonformný ako aj teleologický (nachádzajúci zmysel a účel zákona). Nemožno tiež možné prehliadať okolnosti prípadu, ktoré spočívali v postupe samotného žalobcu, ktorý podával na súdy návrhy na vykonanie exekúcie v enormne hromadnom počte, ktorý objektívne znemožnil zamestnancom súdu, vybavujúcim exekučnú agendu, konať v kratších stagnačných lehotách. Na uvedený postup takýchto subjektov reagovala aj legislatíva, keď zákonodarcu upravil osobitný procesný postup súdu v prípade tzv. hromadných podaní (§ 42a O. s. p. a § 139a a nasl. vyhlášky č. 543/2005 Z. z. o Spravovacom a kancelárskom poriadku pre okresné súdy, krajské súdy, špeciálny súd a vojenské súdy). Cieľom uvedenej úpravy bolo zamedziť paralyzovaniu činnosti súdov (predovšetkým exekučných oddelení), keďže súd bol povinný konať a poskytovať súdnu ochranu vo všetkých ďalších veciach exekučnej ako aj každej inej agendy.

V neposlednom rade súd poukazuje na to, že pokiaľ nesprávny úradný postup súdu má spočívať v zbytočných prietahoch v konaní, prípadne v porušení povinnosti urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote, v jeho nečinnosti, pre takéto prípady súd, ktorý rozhoduje o zodpovednosti štátu podľa zákona č. 514/2003 Z.z., sám v takomto konaní nemôže posudzovať, či na strane orgánu verejnej moci došlo k namietanému nesprávnemu úradnému postupu. Aktuálna právna úprava pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu súdu odkazuje na výsledky vybavenia sťažnosti na prietahy, žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prietahy, z právoplatného rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia, ktoré ma za následky prietahy v súdnom konaní, právoplatného rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov alebo z právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, ktorým Ústavný súd Slovenskej republiky konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov.

Z dôvodovej správy k predmetnému ustanoveniu § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. vyplýva: „Návrh vychádza z platnej úpravy, nakoľko existuje možnosť domáhať sa ochrany svojich práv využitím inštitútu ústavnej sťažnosti v súlade s ust. § 127 ods. 1 Ústavy SR. Otázkou, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov garantované v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, je kompetentný preskúmať Ústavný súd, ktorý ju v súlade so svojou ustálenou judikatúrou preskúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu, najmä podľa tých troch základných kritérií: zložitost' veci, správanie účastníka a postup súdu (napr. I.ÚS 41/02). Súdne konanie nie je kompetentný preskúmať súd v konaní o náhrade škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z., ale len Ústavný súd SR na podklade ústavnej sťažnosti (resp. predseda súdu na podklade sťažnosti na prietahy). Opačný výklad by znamenal, že by existovalo niekoľko orgánov, ktoré by boli oprávnené v tom istom čase preskúmať postup toho istého súdu z hľadiska vzniku zbytočných prietahov.

Pokiaľ by súd konajúci o náhrade škody mohol hodnotiť postup iného súdu z hľadiska existencie zbytočných prietahov, znamenalo by to absurdný záver, keďže všeobecné súdy by preskúmavali postup iných všeobecných súdov, pričom uvedené by mohlo smerovať aj k porušeniu inštančného princípu v súdnictve. Vecne príslušné pre rozhodovanie sporov o náhradu škody sú v prvom stupni zásadne okresné súdy, avšak súdy, ktorú môžu porušiť právo fyzických a právnických osôb na prerokovanie vecí bez zbytočných prietahov, môžu byť aj súdy vyššieho stupňa (krajské súdy, Najvyšší súd SR). V prípade, ak by sa zbytočných prietahov dopustil napr. Najvyšší súd SR, poškodený subjekt by sa mal obrátiť v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. na okresný súd, aby konštatoval, že jeho nadriadený orgán sa dopustil zbytočných prietahov. Postup súdu vyššieho stupňa by bol v takomto prípade preskúmaný súdom nižšieho stupňa, čo je zjavne absurdné a uvedené len potvrdzuje, že konštatovať existenciu prietahov v súdnom konaní je oprávnený Ústavný súd SR. Vzhľadom na vyššie uvedené návrh zákona výslovne dopĺňa, že všeobecný súd môže pristúpiť k priznávaniu náhrady škody v konaní podľa zákona č. 514/2003 Z.z. až v prípade, ak o existencii prietahov bolo rozhodnuté týmto oprávneným orgánom.“ Napriek tomu, že ide o novelu zákona, ktorou bol zmenený zákon č. 514/2003 Z.z. s účinnosťou od 01.01.2013, súd má za to, že napriek absencii tejto výslovnej právnej úpravy v predmetnom zákone, je potrebné sa riadiť týmito závermi a touto aktuálnou právnou úpravou a to z dôvodu, že už pred predmetnou novelou platili čl. 127 ods. 1 Ústavy SR, tiež čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a tiež príslušná právna úprava upravujúca postup príslušných orgánov pri podávaní sťažností na prietahy, príslušná právna úprava upravujúca disciplinárne konania v súvislosti s prietahmi v súdnom konaní a podobne. Preto možno vyvodiť, že súd, ktorý posudzuje odôvodnenosť nároku uplatneného titulom náhrady škody podľa zák. č. 514/2003 Z.z., t.j. zákonné predpoklady pre úspešné posúdenie nároku, sám neposudzuje, či v danom prípade namietané rozhodnutie je nezákonné alebo, či na strane orgánu pri výkone verejnej moci išlo o nesprávny úradný postup, pretože na to nie je oprávnený. V prejednávanom prípade žiadnym z oprávnených orgánov neboli konštatované zbytočné prietahy v konaní, respektíve nesprávny úradný postup exekučného súdu, preto žalobca v konaní nepreukázal jeden z kumulatívne stanovených zákonných predpokladov úspešnosti tohto nároku, t.j. tvrdený nesprávny úradný postup spočívajúci v nevydaní poverenia v zákonnej lehote, na základe čoho z pohľadu hospodárnosti konania bolo nadbytočným zaoberať sa splnením ďalších zákonných predpokladov tohto nároku.

Na základe vyššie uvedeného súd žalobu v celom rozsahu zamietol ako nedôvodnú.

Výrok o trovách konania sa opiera o ust. § 142 ods. 1 O.s.p. s tým, že žalovaný ako úspešný účastník v konaní má právo na náhradu trov konania vo vzťahu k neúspešnému žalobcovi. Pretože žalovaný, hoci podal návrh na náhradu trov konania, uplatnené trovy konania si nevyčísľil, zo spisu mu nevyplývajú žiadne trovy, preto súd žalovanému náhradu trov konania nepriznal (§ 151 ods. 2 O.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia v dvoch písomných vyhotoveniach.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3 O.s.p.) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha (§ 205 ods. 1 O.s.p.).

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. (205 ods. 2 O.s.p.).

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, môže oprávnený podať návrh na výkon exekúcie podľa osobitného zákona (§ 251 O.s.p.).